Насамкінець можу додати, що блогерство, зокрема спортивне, посідає важливе місце в журналістиці, набуває широкої популярності як серед молоді, так і дорослих, окрім того, разом із розвитком інтернет-технологій спортивна журналістика оновлюється.

Р. Безкровний

ВПЛИВ АУДІОВІЗУАЛЬНОГО КОНТЕНТУ НА СПОЖИВЧУ КУЛЬТУРУ В ПЕРІОД ВІЙНИ

R. Bezkrovnyi

THE IMPACT OF AUDIOVISUAL CONTENT ON CONSUMER CULTURE DURING THE WAR

Війна повністю змінила життя кожного з нас. Це позначається, зокрема, на культурі споживання співвітчизників: все більше українців відмовляються від споживання російськомовного контенту й виявляють посилену увагу до творів українських класиків та сучасних авторів, що цілком закономірно та виправдано, адже писемна культура є повним віддзеркаленням цінностей та пріоритетів минулого.

У репрезентації української літератури в сучасних умовах одним із найдієвіших засобів є аудіоформат. Найголовніші переваги аудіоформату полягають в тому, що він економить час, дозволяючи виконувати рутинну роботу під час прослуховування; підходить людям зі слабким зором; не потребує окремого місця для зберігання, що має часто вирішальне значення для українців, котрі змушені нині подорожувати з мінімумом речей. Крім того, саме аудіокниги та подкасти дозволяють українцям відволіктися від поточних проблем, присвячуючи певний час саморозвитку. Саме зазначені переваги зумовлюють популярність аудіокниг та подкастів серед співвітчизників та привертають увагу видавців.

Проте попри увагу видавців до аудіокниг, розвитку українського сегменту подкастів, нині є багато актуальних і не помічених книг, досі не конвертованих в аудіо. Зокрема це література про сатиру і гумор, дитячі бажання та інтереси, здоров'я і майбутнє. Медіаперсони порушують ці теми і для сучасного слухача, адже в нинішніх умовах необхідно вміти радіти, робити щасливими дітей та піклуватися про наше фізичне й ментальне здоров'я. У зв'язку із цим виникає необхідність розвитку аудіопроєктів, спрямованих на популяризацію української художньої літератури. Одним із таких проєктів є «Аудіокниги BezTexta», основне завдання якого — озвучення творів українських письменників минулих століть для сучасних поколінь. Всі аудіозаписи супроводжуються синопсисом щодо змісту, аби школярі мали всю необхідну інформацію під час підготовки до заліків. Озвучена література буде корисна для людей будь-якого віку, адже кожен має пізнати фундамент писемної культури нашої країни. Декламація поезії, оповідань чи романів вустами нинішніх читців — це творчий подих, який має призвести до реакції суспільства, розвитку внутрішніх цінностей та переосмислення буття.

Отже, нині аудіальне мистецтво — це своєрідний рупор, що є голосом не лише письменників та митців минулого, а й кожного, хто поглинає цю культуру і проєктує її у власній свідомості. Власною мовою людина, тим більше, котра має авторитет перед суспільством, здатна керувати масами і пропагувати їм ті ідеї і думки, які нівелюватимуть увесь інформаційний шум, створений засобами опонентів.

Орієнтуючись зараз на представників тієї чи іншої галузі культури, ми викарбуємо в собі власний сильний, непохитний голос, який буде прогресивно впливати на оточення й освітню структуру країни загалом, і неабияку роль у цьому відіграють аудіопроєкти, спрямовані на популяризацію української художньої літератури.

Д. Надворний

МУЗИЧНА ІНДУСТРІЯ ВПРОДОВЖ ВІЙНИ ТА ЇЇ ЗНАЧЕННЯ

D. Nadvornyi

MUSIC INDUSTRY DURING THE WAR AND ITS SIGNIFICANCE

Війна кидає виклик нормальним очікуванням повсякденного життя. Це особливо видно нині, коли люди зустрілися з умовами війни віч-на-віч. Події, звички та занепокоєння цивільного існування, які здаються такими переконливими за звичайних обставин, раптом стають безглуздими, якщо поставити їх проти війни, руйнування та терору. Різка втрата сенсу особливо гостра в мистецтві. У воєнний час набридлива підозра, що мистецтво є лише декоративним і розважальним, зрештою зайвим заняттям, пов'язаним із часами миру та процвітання, стає надзвичайно правдоподібною.

Музика може навіть більше, ніж інші види мистецтва, претендувати на те, що вона є незамінною під час війни. Великі асигнування на музику в Збройних силах відображають уявлення про те, що вона може ефективно надихати патріотизм і хоробрість. Марші та гімни використовувалися, щоб прищепити мужність і конформізм. Вони допомагають людям бачити себе частиною єдиного цілого. Те, як ми чуємо та використовуємо музичну мову західної культури, також дає змогу музиці описувати війну. Очікування та переживання маршу солдатів і зловісні звуки бою були передані музикою. Крім звичайних труб і барабанів, з кінця середньовіччя використовували масові волинки та литаври, щоб налякати ворогів і підбадьорити воїнів.

Подібно до великого музикознавця Гвідо Адлера в його есе 1915 року «Мистецтво музики та світова війна», ми повинні зіткнутися з єдиною передумовою: ідеєю, що музика має етичні властивості та є єдиним мистецтвом у загальнолюдській традиції, яке справді можна вважати універсальним. Музика не аргументувала, описувала чи позначала щось так, як це могли б зробити твір образотворчого мистецтва, проза чи навіть поезія. Її, здавалося б, абстрактна та самореференційна логіка та характер дозволили їй залишатися над повсякденністю, а отже, над проблемами, які зазвичай призводять людей до конфліктів.

Протягом останніх 200 років музику розглядали по-різному, як просту абстрактну гру звуків; як безпосереднє вираження внутрішньої свідомості та волі, і як квінтесенцію мови людських емоцій і почуттів і, можливо, навіть релігійної віри. У кожному разі підтверджується універсальність музики як мистецтва. Не дивно, що музика, починаючи з XVIII ст., розглядається як союзник людської солідарності та інструмент миру. Згадуються тварини, які танцюють у «Чарівній флейті» Моцарта. Як писав Фелікс Мендельсон у 1842 р., намагаючись захистити ідею «пісні без слів»: «Люди часто скаржаться, що музика надто неоднозначна; що вони мають думати, коли чують її, настільки незрозуміло. Для мене це саме зворотний... Лише мелодія може сказати те саме, може збудити те саме почуття в одній людині, що й в іншій,